

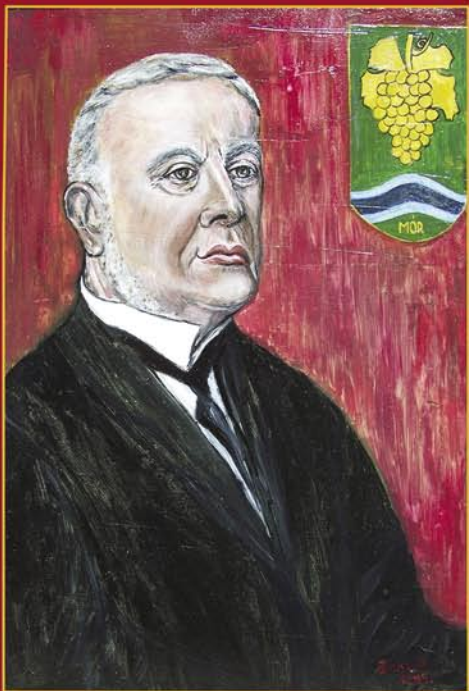
MÓRI KRISTÁLY

IRODALMI ÉS KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

II. évfolyam 2. szám

Bánkuti Katalin: Wekerle portré

Révay Gyula /Szent Donát, fa/

Kertész Pálné

Mór köszöntése

*Századokon át rakták az alapot
szorgalmasan, elhivatottan,
szőlőt telepítettek őslakosok,
bányásztak bauxitot, szenet,
emeltek házat, templomot, iskolát, -
a kezdet volt a legnehezebb.*

*Piramisokat építették így
egyre feljebb magasabbra,
kőről kőre szenvedve poklot, kínt,
reménykedve, bár vérük hullt,
egyik elbukott a másik túlélte, -
minden célhoz rögös az út.*

*Szép vagy városunk, kedves, fiatal,
százszor élj még huszonöt évet,
elhalmozlak áldó szavaimmal,
neved fénylő fogalom legyen,
békédet őrizték hű fiaid,
öledben boldogság teremjen!*

2008. tél

Gergye László (Utcarészlet)

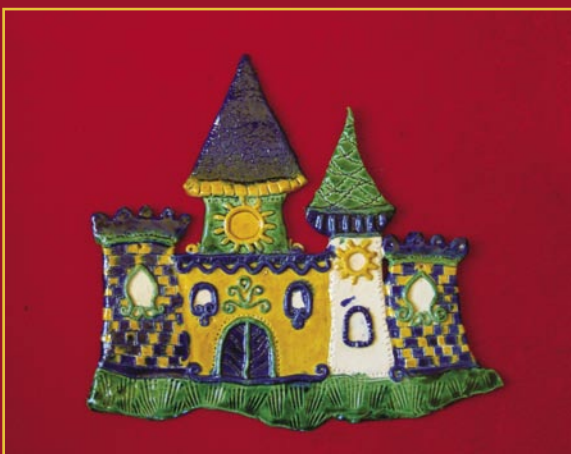
Fördös József /Tájkép/

Bánkuti Katalin /Tanya/

Nagy F. Luca /Móri utcarészlet/

Linczné Ruff Ágnes /Kerámia/

Herbákné Sipos Valéria /Ősz/

A fenti művek alkotói egy-egy munkájuk eladásából származó bevételt felajánlották a tervezett antológia költségeire. Köszönjük!

A Móri Kristály 2009-es számainak megújulását tervezzük. Ehhez, és az új antológiához várjuk alkotóink borító ötleteit.

KEDVES OLVASÓINK!

A Móri Kristály téli számában egyre több alkotó művét közöljük, ismert költők, írók és képzőművészek mellett, örömmel adunk helyet környékbéli és helyi pályakezdő alkotóknak is. A válogatás során igyekeztünk nyitottak lenni a világra: A Biblia Éve, a Föld Éve, a Reneszánsz Éve, a Vizek Éve, stb. Arra törekedtünk, hogy a közlendő művek minél teljesebb képet adjanak az emberi lélek, a gondolat gazdagságáról, az alkotók sokszínű érzelmi világáról. A versek, a prózák, a képzőművészeti alkotások mind ezt a célt szolgálják, hitük szerint erősítik az íráskor gondolatvilágának érvényesülését. Az alkotók figyelték a téle, az ünnepekre, a családra, a szeretetre, és egymás felkarolására is. 25 éves lesz városunk 2009. január 1-jén. E szép születésnapra a címdalra található vers hívja fel a figyelmet Kertész Pálné tollából. 2009, a Kultúra Éve lesz az országunkban, ezt mi is - móri amatőrök - fontos feladatul tűztük magunk elé. Mór város első irodalmi antológiáját szeretnénk életre hívni. Köszönettel tartozunk a szerzőknek alkotásaikért, többüknek azon felajánlásukért, hogy alkotásaik árából a jövőbeni antológia költségeihez hozzá szeretnénk járulni. Szeretettel ajánljuk az olvasóinknak a mostani számot, hogy megtalálják benne azt a szellemiséget, ami a Móri Kristály-t jellemzi. A humánus, egymás szeretetét és megértését, a nyitottságot mindenki iránt, az élet szépségének hiteles, igaz bemutatását. Szeretnénk hinni, amit e lap hasábjain nyújtunk az olvasónak, ezt a szellemiséget képviseli.

Jó olvasást mindenkinek!

Klein Magda

Botos Krisztina

UTOLSÓ PILLANAT

Vér cseppen ki ajkamból,
Mintha meglóttak volna,
Örök sötétség fut végig arcomon,
S eldőlk a porba.

Heverek ott,
Mint egy darab rongy,
S tudom már,
Testem örökké halott.

Fentről figyelem mit tesznek,
Táncolnak, nevetnek,
S mikor végleg kiszáll belőlem az élet,
Csak annyit mondanak: nézd, vége.

A felhőkből lesem testem,
Tudom jól, most temetnek,
De egy könnyet sem ejtenek.
Értem? Minek...

Kovácsné Babos Klára

BOÁZ PÁSZTOR LEGENDÁJA

Csend szorította magához a Földet,
karja átfonta, szeme tágra nyílt.
Várt, mert érezte, közeleg valami.
S üstökös csillag vitte szét a hírt.

A pásztorok hallották meg legelébb,
mert a fülük tárva az életnek.
Ők köszöntötték szegény istállóban,
hol világra jött a rég várt gyermek.

Boáz pásztor a jászol mellett eszmélt:
Vinni kell a hírt, vinni szerteszét,
a városba, hol süket szívvel élnek.
Vinni kell a megszületés hírét.

A katona durva tettel válaszolt.
A vízholdó ellökte morogva:
Nem hallgatom a mesédet! Dolgozom.
S a kovács túnt fel szögekkel loholva:

Keresztekhez kell, várják a katonák.
Nem érdekel, amit mondasz, megyek.
De a kovács felesége értette.
Batyut pakolt, s indult fel a hegyre.

A közkútnál ült Lévi, a vak koldus.
Boáz fülébe súgta a csodát,
a nyomorult koldus beleremegett,
felállt, és Boázzal ment tovább.

Rongyaiból egy aranyat vett elő,
régésrég kapta, s őrizte nagyon.
Vegyél élelmet, fűgét, datolyát!
Ez ajándék, a családnak adom.

Az istálló felé haladva mondta:
Érzem, tudom, hogy ő a Messiás.
A pajta előtt térdre borult, sírt.
József kijött, bólintott, invitált.

Lévi a jászolhoz érve lehajolt,
szédülést érzett, színeket látott.
Egy fénylő gyermekarc csillámlott felé,
a köd oszlott, a világ kitarult.

A sötétség múltán áldás, dicsőség!
Látást adott a Messiás nekem!
Jó pásztor leszek, míg életem tart,
lelkem mélyéig hat ez a kegyelem.

Azurák Mihály

A KEZDET

Apám karácsonyi borából
Loptam
A cinkos sötétben.
Hideget űztem a szobából,
S ültem
A mámor ölébe.

Csak nyeltem kortyait a bornak,
Ízlett.
Nem kerestem szálkát.
Szűz testemben, - végén a tornak,
Gyújtott
Egy bódító fákyát.

Észlelte borszeretetemet
Apám,
Szidalmát sorolta.
Zsenge kori, kódolt tettemet,
Töltött
Mackómon torolta.

Anyám, mint ki hitét elhagyta
Bámult,
Világa összedőlt.
Sajnáltam. Kölyköd az ebadta,
Mama!
Így lett borszerető.

Tóth Réka /Magány/

Azurák Mihály

VALLOMÁS A BORHOZ

Pajtás! Nehéz veled
Tisztességben lenni
Áldott barátságod
Méltóan viselni
Nem, mintha álnokul
Erőszakos lennél
Ellenem, káromra
Bármilyen rosszat tennél
Magam csábulok el
Néha barátokkal
Ejtek egy-egy foltot
Lelkifurdalással.

Ám, mikor felveszed
Illatos ruhádat
Mézédes mosollyal
Bontasz minden gátat
Tűzdeddel ajkamon
Játszol egy keveset
S ízeid ámulat
Nyelvemen pergeted
Akkor cirógatsz meg
S ölelsz úgy kebledre,
Hogy vágyom maradni
Örökre ölelve.

Kovácsné Babos Klára

VERSEIM

A vers néha óvatosan jön felém,
csendben lépdél, lábujjhegyen jár.
Fátylat borít rám, hogy azon át lássam,
kinti s benti világomban, mi fáj.

Máskor berobban, mint a nyári vihar.
Váratlanul lecsap rám, felkorbácsol,
s vörös ködöt küld a szememre,
tűzes katlant varázsol a szobából.

Bekúszna tudatomba gyakran,
de küldöm menjen, nem kell.
Nem vágyom rá, zavarja nyugalmam.
Békémbe nem fogadom, teher.

Tudatom mélyén lappang, pislog rám.
Kérdőn kacsint, sunyin vigyorog,
s gyöngyös hernyó csak, nem pillangó,
a vers, mi ujjam begyén végül kicsorog.

Kertész Pálné

KISGALÉRIA

Művész dolga
az alkotás,
műve tükör
nem lehet más
akkor is, ha
néha görbe, -
világunkat
látjuk benne.

Egyik festmény
rám bazsalyog,
másik szinte
sikolt, jajong,
ecset nyomán
lélek rezdül,
öröm, bánat,
dráma feszül.

Absztrakt képen
színek bálja,
táncot járnak
piros, sárga
szerpentinek,
vad vonalak,
foltok, fények
farsangolnak.

Van mit értek,
van mit nem.
Az életünk
tán nem ilyen?
Sok a titok,
sok a kérdés -
válasz nélkül
tépelőds.

Azurák Mihály

KORAI ESTE

Négy fal közé szorít az est
Ősz van: csevej, tévé, könyv, bor
Dobozt nézni csekély a kedv
Silányságnak kedvez a kor
Csevej is még soká ül tort
Majd, ha kedvesem jön meg
Addig nekem marad könyv, bor
Melengető, szép estém lesz.

Révay Gyula /utcarészlet/

J. APOLCZER: FÁBIÓ

(Esz és Könny) – „...Ez az értékes, hangulatteremtő, művészi módon megírt történet – Fábíó útkeresése a való élet és a misztikum mezsgyéjén...” (Fási Katalin író, újságíró)

Részletek az írásból

...A szeretet az, amikor a belőled fakadó érzésekből képet formálsz a külvilág felé. Megtanulsz értékelni és mindazt, ami születésedtől benned van, és mindazt, amit megéltél, érzéseid által kifejezésre juttatod. A szeretet és gyűlölet egy töről fakad.

Ahhoz, hogy a szép iránti fogékonyságot megtaláld, szíved gyökereihez kell visszatérned. A jó benned van. Szeretni egy meleg, meghitt érzés. Szinte kimondhatatlanul finom.

Tudod, Jani bá' mutatta, mikor elültetsz egy virágot, gondoskodó kezeid által várod, hogy életre keljen. Locsolgatsz, és a nap sugarai segítségével várod a szépet. Kibújik a földből és napról-napra, rád irányulva mutatja feléd irányuló háláját, és kitárulkozva megmutatja virágzó szépségét. Örülsz, mert a tiéd, kezeid által tudta megmutatni szépségét.

Ha minden nap örömet adsz, minden nap örömet kapsz. Csodálhatod fejlődését és majdan szín pompázó szirmait. Az, amit vártál, gyengéd törődéssel, a széppel viszonyozza.

A farkasok „jók” voltak hozzám.

Vártam az újabb találkozást. Már szó nélkül rohantunk Brúnóval a titkok szigetére. Hozzám bújt, majd mesélni kezdtem.

- Tudod mi a szép?

- Az, amit a lelked finom erejével felfedezel és megtapintasz, az, ami feltölt, könnyed, finom, és a szívednek oly

jó. Ha érzel, megtanulod a különbséget a színek, az érzelmek között. El fogod tudni dönteni, számodra mi az érték.

- Brúnóm, kis őszinte barátom, a szív a lelkünk húrja. Ha nem érzel, lehet, hogy nem fáj semmi, de ha szeretnél szeretni és felfogni az élet megannyi csodáját, szívedet nyílttá kell tenned. Ha érzel, lehet, hogy néha fájni fog, de mégis csodás érzelmeket élhetsz át. Bennünk van a jó és a gonosz magva. A Teremtő elosztotta, mi fakadjon belőlünk. Adni és kapni könnyű és mégis nehéz dolog. Tudni kell bánni az érzelmekkel.

Brúnó! Okos vagy és szíved tiszta sugárzását érzem. Lehet, hogy még nem értesz, de már felfogod szavaimat. Megtanítalak minden szóra. Lehet a mélység, a menny is benne, fájdalmas is lesz, de akarom! Hűséges, erős barátom, ugye te is akarsz, hogy szerethess és beszélhess hozzád? Ha majd szomjas leszel, és a patak vizéből szomjúságot oltani akarsz, a hűsítő víz szomjádát oltja, és a víz tükrében meglátod önmagad. Akkor látod a mélységet is, saját arcodat, karakteredet, hogy mi vagy és milyen a mélység. A víztükör, és ami a mélyben van. Te vagy az igaz és a mélység. Megkegyelmeztél! Egy második életet adtál. Az erő benned van és volt, de tudsz szeretni? Elfogadtad kérő kezem. Értesz, és én minden nap szaladok hozzád! Ma megint itt vagyok...

...A gömb tele van szeretettel és erővel. A tiéd. Tudom, te képes vagy szíveddel szeretni, értékelni mindent, ami érzéki és szép. A természet minden kincsét, az erdő szépséges rejtelmét, a csillagok, az ég sugárzását, a madarak szárnyaló szabadságát, az állatok szívét. Hiszem, tudom, képes vagy minderre. Megtanultad a szépet értékelni, hiszen benned van. Vigyázz érzékeny szívedre! Akarj olyan lenni, mint egy vízgyűjtő! Felfogni az Istentől kapott szeretet vizét, és ezt az embereknek adni. Mindenki merítsen, akinek szüksége van rá.

A kiválasztott a legebezhetőbb, de a legerősebb is. Szíve ereje védi. Várnak rád sokan kis Fábíóm. Menj! Adj, hogy érezhessenek! Te képes vagy rá...

...Úgy éreztem, választ kaptam. Az én Istenem megfogta a kezem, mint egy égi sugár. Álltam és elértem, amit reméltem. A meleg eső végigsimogatta lelkemet, testemet. Megadta az utat. Eső és könny. Eggyé válunk. Az érzések birodalmában egy segítő kéz. Mit adtál most nekem? Megtanítottál a szó értelmére, „Harmónia”. Az a testet, lelket körülvevő érzéki burok, képesség, mely az életet léletté teszi, teljessé és széppé...

- Ami a múltban rossz volt, tanulni kell belőle, és a szépet, a jót pedig értékelni kell.

- Jani bá'! Van egy nagy titkom.

- Mondd!

- Az erdő mélyén farkasokra bukkantam. Megszerettek, én is őket. Holnap elmegyek, jó?

- Menjél csak!

Már pirkadt. Talán nem is aludtam, már nem bírtam, a reggeli napfelkelte nem engedte.

A napfény átszűrődött az ablakon, falon, elérte a lelke-
met is és tudatta, mondta, mennem kell. Jani bá' már
fent volt, de tudta, szó nélkül kell utamra engednie. Ami
vár rám, az én kis sorsom. Az ösvény csak egyfelé vezet-
hetett...

...- Megszülettél, hogy szeretni tanítsd az embereket,
mert te tudod mi az, szeretetre éhezve lenni. Hogyan?

Szíved minden erejével. Fábió! Nem mehetsz! Te taní-
tottad meg nekünk a bátorságot, a szeretetet, az igazat.
Magunk közé fogadtunk. A kicsi, tiszta kis ember lelkileg
a miénk! Nem engedünk!

Nem féltél tőlem, a kezed adtad, teljes mindeneddél.
Tiéd a világ és a mindenség. Ezen a világon és itt kell be-
bizonyítanod, szíved erejével, hogy milyen csodás érezni
és szeretve lenni...

Major Dóra

SZÍVBŐL JÖVŐ AJÁNDÉK

A karácsonyfa alatt sok ajándék gyűlt össze. Akkora csomagok is voltak, hogy alig fértek be a fa alá, de volt egy kicsi is köztük.

A legkisebb ajándék a fa alatt egy karácsonyi csomagolópapírral becsomagolt gyufás skatulya volt, amelyben pontosan öt darab gyöngy pihent.

A család legfiatalabb tagja készítette ezt a meglepetést szüleinek, testvéreinek és nagymamájának, s most büszkén állt a fa előtt. Arra gondolt, mennyire fognak örülni az ő ajándékának, hisz legféltettebb kincseiről mondott le.

Miután az ünnepi vacsora véget ért, és mindenki jóllakott, összegyűltek a karácsonyfa körül. Elimádkoztak egy Miatyánkot, és közben mindenki az ajándékdobozokat méregette a fa alatt, és arra gondolt, vajon megkapja-e, amit kért.

A legidősebb fiú régóta szeretne volna megkapni kedvenc focicsapata mezét, hogy nyáron abban tudjon focizni, és hogy ezzel féltékennyé tudja tenni csapattársait.

A legidősebb lány vágya egy embermagasságú álló tükör volt, hogy mielőtt elindul iskolába, megnézhesse magát benne.

A nagymamának egy új varrógép volt az álma, ugyanis a régi felmondta a szolgálatot.

Az édesanya azt a szakácskönyvet kérte családjától, amiben több száz recept található.

Az apuka egy guruló széket kért, mert akkor nem kell felállnia, hogy bármilyen papírfecnit kidobjon a kukába, hanem egyszerűen csak odagurul.

A kicsi kislány vágya egy baba volt, bár ő az ajándékosztásnak azt a részét várta, amikor a többiek bontják a tőle kapott ajándékot.

Azután, hogy elmondták a Miatyánkot, a karácsonyfa alatt lévő ajándékokat elkezdték kibontogatni. Hamarosan már mindenki végzett az ajándékok felbontásával, és megnyugodott, hogy azt kapta, amit szeretett volna. Már csak egy ajándék árválkodott a karácsonyfa alatt, senki sem vette észre, csak a kislány nézte. Egy könnycsepp gördült le az arcán, és szíjogott egyet. Arra gondolt, hogy az emberek milyen önzőek, telhetetlenek tudnak lenni és, hogy a kicsi dolgoknak, amit igazán szívből adnak nekik, már nem is örülnek.

Ő nem sok pénzt költött az ajándékokra, hisz az övéi voltak, nyolcadik születésnapjára kapta azokat. Mégis úgy érezte, hogy szívből adja őket, az iskolában is azt tanítják hittanórán, hogy a karácsonyi ajándék nem arról szól, hogy minél nagyobb, és minél drágább legyen, hanem hogy szeretetből adják egymásnak az emberek.

Az anyuka látta kislányán, hogy szomorú.

- Szívecském, hát mi a baj, nem tetszik a baba? Nekem azt mondtad, hogy szőke hajút szeretnél – kérdezte az édesanya lelkiismeret-furdalást érezve, hátha kislánya nem is szőke babát szeretett volna.

A lány csak a fa alatt lévő kis ajándékot tudta nézni. Mikor az anya észrevette, hogy kislánya mit néz annyira a fa alatt, hirtelen észrevette az ajándékot, letérdelt kislányához, szorosán átölelte, és elszégyellte magát.

A kislány arra gondolt: „Szegény pici ajándék, most nagyon megbántották.”

Tényi Tamás

LÁTOK

Nem álmodok, hanem látok, így kiáltok.
Molekulák sortüze zúdul szembogaramba.
Valami látszat képet repít felém,
Találgatok, kit, mit látok.
Színek, formák, bizonyságok.
Látván, látva tehát, tudom
Nem ez az egy létezési forma.
Domborba nyomva ott vagy a tér
Teátrumában.
Szívem élt és nem álmodott.

Révay Gyula /Cuprin illusztráció/

Prosszer Mihály /tusrajz/

Klein Magda

SZÜRKE EMINENCIÁS, „BÍBORBAN”

/Naplórészlet 2007. február- tőlem:

Egészséges drukkom van, országos hírű író mit, hogyan tud? Kit, hogyan kezel? Nem orvos, de.../

- Na kuku-káim, na, neved nélkül is ku-ku, mit is értek, mit is értesz...!?

- hallom, hallom?!

Telik az idő, végre ez a fránya ku-kuzás elmarad!... Eddig a napló/ De mi jött helyette!?

-Beszélék... elfáradok! Valami serkentőt beveszek. –szünet.

- Hoppá, pisilnem kell!- kimegy, bejön.

- Értik, értitek, mit is mondok!? Nem mondok senkinek semmit, illetve, ha mégis mondok, írok, csak azoknak, akiknek a munkái tetszettek!

- Tanár Úr!

Ha kevés az ideje, nem olvas el tőlünk mindent, honnan tudja, mi is tetszik Kornis Mihály írónak?...

- Ne legyél, és csak akkor leszel drámaíró, ha 124 alapdrámát olvastál, 124 évig színházba jártál, és nem én rendeztem,, Én pártolom, hogy Te legyél drámaíró, de Te kedves hallgatóm, professzorasszony, írd a drámáidat, írd amit akarsz!

- Ki kapcsolja be a szerkesztőmet?/a diktafont/ Juj, jaj, senki? Végre, valaki!

/Újra naplórészlet: örökkévalóság az önsajnálathoz, és kicsit a tehetetlenségéből!/?

- Olvasok. Írok. Nincs időm. Hallgatóságnak jogos a magyarázatom, mit csinállok, mit nem. Mit akarok másképp - mondta és kérdezte a tanár úr. - 2007. május./

/Újabb naplórészlet. A szürke eminenciás bíborszínű / bíborszívűnek nőtte ki magát előttem/

- Tisztelt Tanár Úr! Szeretni valóan esendő és igaz ember, tanár vagy!!! Tudsz felállni, levegőt venni, fényképezni, és lakásodra is meghívni tanítványaidat, tudsz nevetni és nevetetni!!!

Esendő és nagyszerű vagy, amikor 5-6 hallgató előtt is, (10 óra előtt) volt folyamatos mondanád, rólad és az életedről! És minden előadásodnál felkészülten adtad Magad!!!-/Utolsó naplórészletem

Prosszer Mihály /tusrajz/

Sós Viktória

AMIRŐL SOKAN SOKFÉLEKÉPP...

Mennyi ember megromlik, megrohad, elszürkül és keserű lesz.

A szeretet, az összetartozás régen egyszerű és magától értetődő állapot volt, mára kuriózum. Az ember nem hisz benne, másnak sem hisz, mert féltékeny és boldogtalan. Mi lett itt? Csupán egyetlen, egyetlen ember szeretné a másikat! Ha csupán egyetlen ember adná oda mindenét, éreztetné vele a biztonságot és jószágot, tudom, hogy a világban nem lenne bűn – amit mi bűnnek nevezünk - nem lenne félelem, nem lenne örült tempóban való száguldás, mert nem lenne értelme. Mert a szeretet nem tárgy, amit vásárolhatsz a legújabb autód mellé, nem olyan, ami bármennyire is befolyásolhatná a presztízsedet meg a szakmai előremeneteled, ez nem serkent, nem ad neked gondolatokat, hogy versenyezz... ez nem alkot izmusokat... sem társadalomtípusokat... sem uniókat...

A többség már nem is tudja, hogy micsoda a szeretet. Az emberek közül fényesen kiemelkednek és fényburokban elszigetelődnek azok, akik valaha csak egy kicsit is átéreztek, hogy mi is az. És az már nagy szó. Mert ez egy érzés, egy érzés csupán, amire minden ember vágyik. Nem tudják pontosan, mi ez az érzés, csak vágynak rá, mert tudják, hogy kell lenni valamiféle gyémántnak, drágakőnek (ha már az anyagi világnál tartunk) ebben a züllött, összekavarodott trágyalében, ami mozgatja az egészszet. Nem tudják mi az, nem tudják, miért válnak el, miért csálnak meg, vernek át, fekszenek össze, gyilkolnak és rabolnak... nem értik, miért dolgoznak... mindenki elveszik az élete éveit, napjait, perceit, pillanatait közt, ezt az egyetlen érzést keresve, felgyorsítva az élet motorját, a minden kerekét, csavarintva még egyet a sárral telt léggömb már majdnem szétpattanó bőrén...

Minden oka ez – a szeretet. Hisz ez az egység lényege, és minden mai egységből ez vész ki, és ez van meg legkevésbé. Hiszen valaha ebből jöttünk, és végül talán ezzé is válunk.

Szeretni igazán – én szerintem – talán a gyermekedet, szüleidet, kedvesedet szeretheted oda-vissza, és azt, akit te gyermekednek nevezel... de ha ő nekik már biztosítod ezt, akkor talán őket ki tudod emelni ebből a zúzavarából, és mintegy szigetet nyújtasz nekik a tengeri örületben...

És megértem a bosszús tekintetű, felhorkanókat is... és a magányos, elkeseredetteket is... megértem a szomorkodókat, és a másoknál vigaszt keresőket... iszákosokat, drogosokat, promiszkuitívokat*... sőt a gyűlöletbe menekülőket is, és a sikert hajkurászókat is megértem... hiszen ezeket a fogalmakat mind a szeretetlenség hajtja... olyan ez, mint egy hatalmas játék, ezernyi láthatatlan hálófónállal, a játékosok közti pók-lény küzdelemmel, és ez a fogalom ott ül középen, és mindenhová próbál eljutni, de a fonalakon

*promiszkuitás: lat. válogatás nélküli nemi érintkezés [szerk.]

csomók állják az útjukat... saját magunk álljuk útját.

És megértem tényleg, ha azt mondják, nincs ilyen érzés... és hogy túlmagyarázom a szó jelentését... de csak azért, mert azt hiszem, csak az tud szeretni, aki egészséges, agyát nem fertőzte meg a mocskok egészen.

Mert azt hiszem, ez az egész világ kicsit olyan, mint egy óriási, egymilliárd vagy annál is több darabból álló puzzle játék... azon vagyunk, hogy kirakjuk. Ezek a darabok mi emberek vagyunk, akik azért vagyunk hivatottak az életre, hogy megtanuljunk szeretni, és megtaláljuk azt, akivel ez működik, és teremtsünk olyanokat, akikbe belecsöppentjük ezt.

Az az érzésem, aki tudja, érti, miről írok, és része van ebben a fajta elfogadás, tisztelés, melegség, és szavakkal ki sem fejezhető érzelmekben, most bólogathat velem együtt, hogy igen, ilyen van... És ez az egyetlen, amit még nem fertőzött meg semmi, ami itt mindenből árad. Szóval, aki érti, mert átérzi ezt, azt hiszem, egyike azoknak a keveseknek, aki a milliárd darabból megtalálta a maga mellé tartozó darabot... Ez olyan játék, ami talán sosem sikerül, de valamikor a helyére kell kerülnie a dolgoknak. Az emberek próbálkoznak, kapcsolódnak négy karjukkal ide, oda, amoda, bepréselik magukat szűk karokba és elvesznek tág kapukban, és nem illenek össze színben, és mást ábrázol a mintájuk, formájuk, a ráfestett képek... de próbálkozik egészen addig, míg meg nem találja a mellé valót... Egy, kettő, három, négy... szülő, gyerek, társ, barát... kinek mi a fontos, ki hol darabja ennek az örületnek, belül, vagy a szélén...

Öntudatlan keresünk, ezért mindent megteszünk, feltúrjuk a földet, az embereket megalázzuk, felsebezük... miközben egy szép érzelmet keresünk mindenben, mindenki-ben... és csak egyet felejtünk el a nagy kutatásban, a nagy keresésben... először magunkban keresni ezt a szépséget, és ha ott már megvan, csak akkor felboncolni mást, hogy vajon abban megvan-e. És nem örülteként kapcsolódni, hanem megfontoltan, óvatosan kiválasztva a hasonló színűt, akinek karja, öle, az én karomra, ölemre van kiszabva, akinek színe, olyan, mint az enyém, mintája az enyémben folytatódik, és abba bújni bele. Mert ha mindenkivel összekapcsolódunk, majd szétválunk, az lefosztja, lekoptatja rólunk a színt, az egyéniséget, a különbözőséget, azt, amittől mi az a darab vagyunk, amit egy másik darab nagyon keres, de ha már előtte kiveszik belőlünk minden, amiről felismerhetne, sosem talál ránk. Soha.

Bizony így van ez nagyban is, ha csak az országok egymáshoz való kapcsolódását, kapcsolódási kényszerét nézem... és így van ez kicsiben is, velünk, emberekkel.

Benczik Sándor

ÖREGEN - KOROSAN

Olyan az életünk, mint a gyertya lángja,
Óvni kéne, hogy ne fújja el a szél,
De hiába húzódunk be a szobába,
Egy ajtócsapódás és itt a vég.

A gyertyák sorsa is meg lehet írva,
Hogy melyik gyertya meddig ég,
Mert az egyik gyertya korán elalszik,
A másik gyertya csonkig ég.

Lepsényi Bálint

SZILVIA

Sajog a szívem, mert nem fogod kezem,
Zokog a lelkem, mert nem vagy mellettem.
Ígéző szemeid örökké élnek elmémben,
Lángoló szerelmed örökre szívembe véstem.
Várom RÁD, ha kell egész életemben
ígérem, szeretni foglak örökké
Akkor is, ha testem már a földé.

Ulrich Éva

NAPFOGYATKOZÁS

Az emberek várták a nagy csodát,
mit ez a nap számukra adhatott,
a rég nem látott jelenség
mindenkit elkápráztatott.

A Nap, a Hold alakot öltött,
s a tájra árnyéket vetett,
hangosan kezdett suttozni a szél,
a hullámzó Balaton felett.

Mikor a Hold eltakarta a Napot,
sötétség borult a Földre,
egy-egy csillag ragyogott fel,
s fény derengett körülötte.

Felbukkant a fénykorona,
a várva várt csoda,
ez a gyönyörű jelenség
mindenki szívét megdobogtatta.

S ahogy újra előbukkant
az életet adó fény,
úgy tért vissza az emberek szívébe
a hit és a remény.

Kovácsné Babos Klára

KINCSESLÁDA

Szívemben egyre több új rekesz nyílik.
Itt foglal helyet mind, ki elköltözött.
Nem siratófal ez, inkább ékszerdoboz,
s gyakran kutatok a kincseim között.

Színeket őrzök a kehelybe zárva.
Színporuk rám hull, rajtam ragyog.
Élet-halál hídján átkeltek már a fénybe,
enyémek örökké, egyedül nem vagyok.

Benczik Sándor

KARÁCSONYI IDÉZET

Barátságos szoba, tágas és meleg.
Falán lakóinak képmási függnek.
Asztalán fenyőfa nyújtózik álmosan,
Ruhája cukor, és megannyi díszből van.

Gyertya, csillagszóró, angyalhaj, hópehely,
A fa alatt ajándék, s körül apró kehely.
Ujjongó gyermekek, szinte lázban ülnek,
Hosszas játék után álomba merülnek.

Odakint rossz idő, esik és fúj a szél,
Apró hőszemecskét szikrázva hordja szét.
No, de mégis csak bent, ott a jóvilág,
Együtt ünnepelni egy év karácsonyát.

Mely lassan eldöcög, vagy talán már repül,
S helyébe egy új Év gondja nehezül.
Bírálják a múltat, s vélik a jövőt,
Miközben a gazda, a pohárba újra tölt.

Szavukat megszegi a poharak csengése,
Majd egy tompa zsongás, igyunk, egészségre!
A poharat letevén mindenki szót keres,
Közben összenéznek a csillogó szemek.

Ezek az ifjabbak, kik félre is vonulnak,
Halkan beszélgetve egymás mellé bújnak.
Égő, tüzes arccal össze-össze érnek,
Csókkal válaszolnak vágyaik tűzésnek.

Fontolják a jövőt, beszélgetnek róla,
Vajon mi fog ebből válni valóra?
Vagy csak vágy marad ez, valótlan tervezés?
Amely idők multán gomolygó füstbe vész.

Botos Krisztina

REGÉNY RÉSZLET....

Egy kis kávézóban dolgozom, ami igazán hangulatos. Gyakran van, hogy benn maradok sokáig. Szeretek ott lenni. Ugyan néha van egy-két igencsak mogorva ember, vagy épp olyanok, akik kellemetlenkednek.

Ma is volt egy úr, aki nem akart elmenni, kezdtem tőle megijedni, próbáltam minél távolabb tenni a dolgom tőle. Persze a terem legtávolabbi pontja sem volt elég távoli tőle. Sehogy sem tudtam szabadulni a közelségétől. Megkértem, hogy távozzon, de nem ment el. Kivételesen egyedül voltam a kávézóban, mint személyzet. A vendégek rengetegen voltak, és munkatársam, Zsolt még nem érkezett meg. Mint mindig, most is mosolyogtam, de ma valahogy más volt. Alig tudtam magamra erőltetni a vigyort, és kedvességet. A gondolataim csak azon jártak, hogy elmenjek már, hogy nem tudom ezt elviselni. Ott akartam hagyni mindent, azonnal. A férfi egyre idegesítőbbé vált. Az a vigyor a képén, és a néha-néha elejtett szavai.

Legszívesebben ráborítottam volna az üdítőjét. De ezt nem tehettem, hiszen akkor elveszítem az állásom, és ezzel a pénzkereseti lehetőségem, amiből az következik, hogy albérletemet el kell hagynom.

Végre megjött Zsolt, és elmehettem. Gyalogosan voltam, meleg este volt, az utcák kivilágítva díszeltek. Néhány kósza reflektor villant a szemembe, majd azok is eltűntek. Imádtam ezt a környéket. Olyan csendes, és kihalt volt éjszakánként.

Viszont épp ezért veszélyes is. Tudtam, hogy amikor én elmentem, a férfi is elhagyta a kávézót. Azt is tudtam, hogy követ engem. Sietőre vettem a lépteim, hogy gyorsan kiérjek egy forgalmasabb részre. Egyszer csak azt vettem észre, hogy a férfi eltűnt, már nem követett.

Ugyan nemsokára haza értem, az ajtót kétszer is megnéztem, hogy bezártam-e. Rettegtem aznap este, ilyen még nem is volt velem. A lakást is megnéztem, esetleg van-e valaki bent. Szerencsére nem volt. Arra nem is gondoltam, mi lenne, ha valaki a lakásomon várna éjszaka. Nem tudtam, mit tettem volna akkor, ha megtámadnak.

Este nem tudtam könnyen elaludni, gondolkodtam. Butaságok jutottak eszembe, de mégis megfogott valahol az egész. Az embereknek vajon miért olyan fontos az, hogy szeressék őket? Vajon mennyit ér egy kis szeretet? Annyit nem, hogy feladják érte az állásuk. Pedig állást igen, de igaz szerelmet soha többé nem találnak. Buták az emberek, nem tudják, mit kell, és mit nem, sőt, azt sem tudják, hogy nekik mi a jó.

Bertáné Kuba Tímea

REMÉNY-HIT

Távol, messzi vidéken, egy őzike a réten,
Családjától elszakadva, egyedül élt éppen.
Kik szerették volna, őt eltaszítva,
Búskomor szívében saját harcát vívta.

Víztükörbe nézve összeomlott álmok,
Önmaga sorsából csak fájdalmat látott.
Reményekkel indult a sűrű rengetegbe,
Hogy elveszett vágyait újra meglehesse.

Bokrok közt haladva, tüskébe lépkedett,
Száz sebből fakadva az égre tekintgetett.
Kérdések nélkül is válaszokat kapott,
Mert Isten jelenléte mindent áthatott.

Sebei gyógyulnak, s új életet kezdve,
Azon tanakodik: hová, kivel, merre...?
Istent választotta, abban reménykedve,
Küld neki egy társat, ki útját járná vele.

Együtt imádkozva, egymást erősítve,
Az Úr szeretetében így térnek majd HIT-re.

Lepsényi Bálint

HIÁNYZOL!

Mostanában semmi sem olyan, mint régen,
S a nap sem oly fényes fenn az égen.
Amióta elmentél engem bú kísért..
Miért mentél el? Mondd miért?

Hol van az a tekintet, mely megbabonáz?
Testemet perzseli a forró láz!
Hol a bőröd, mely oly selymesen sima,
Mint szerelmes vörös rózsza bársonyos szirma?!

Hol a hangod, mely olyan istenien szép,
Mint a legszebb égi harangjáték?!
Vágyom tested simogató melegét,
Ahogy kicsiny virág vágyja a tavaszi nap gyengéd erejét!

Elmentél, s én nem mehetek utánad,
Lelkemet lassan fölemészti a bánat.
Nem hibáztatlak, hisz' így kellett tenned,
Könyörgöm NEKED, a kezemet soha el ne engedd!

Kocsa Gábor

NYAKKENDŐ KABHATÓ

Izidor bácsi ugyancsak meglepődött, mikor a posta egylovas csomagkihordó kocsija megjelent az üzlete előtt, és egy nagy telezsákot tett le az üzletének ajtajába.

Izidor bácsinak kicsi üzlete volt, inkább csak kócerájnak lehetett volna nevezni, de ő erre a kis üzletre, amit két keze munkájával ért el, nagyon büszke volt.

Az üzlet szegényes megélhetést nyújtott, de megélt belőle. Kisebb-nagyobb anyagi gondjai mindig voltak. Zálíka, a felesége beteges volt, és a négy gyerek nevelése is sokba került. Ezért is gondolták a hittestvérek egy péntek esti imádkozáson a zsinagógában, hogy segítenek rajta.

Így került a telezsák az üzlet ajtajába. A postás megnyitotta az üzletajtót, és az ajtó fölé szerelt rézcsengő megszólalt, jelezvén, hogy valaki érkezett.

Izidor bácsi sietett az ajtóhoz, hogy az ajtót szélesre tárva beengedje a bekívánczolt, remélve hogy vevő érkezett. A nagy meglepetést inkább az okozta, hogy a telezsák, amiről semmit sem tudott, az ő címére érkezett. Fizetni nem kellett érte, csak aláírni az átvétel elismerését és már cipelte is be az üzletébe.

Az üzletből nyílt egy kis folyosó a konyhába, ahol Zálíka főzte az ebédet. Izidor bácsi azonnal sietett a feleségéhez elmondani az esetet és hívta, legyen ő is tanúja a zsák felbontásának.

Zálíka félrehúzta a sparhelten fővő tyúkhúsleveses fazekat, és sietett férje után az üzletbe. Nagy meglepetés volt a zsák érkezése, de még nagyobb meglepetés a zsák tartalmát illetően. Nyakkendő, nyakkendő után. Egy zsák nyakkendő.

A sok nyakkendő láttán csak néztek egymásra és szóhoz sem tudtak jutni. Sok-sok nyakkendő, egyik szebb, mint a másik. Tarkák és simák, egyszínűek.

Izidor bácsi szólalt meg elsőnek. Eladjuk... Mindet el fogjuk adni. És már mondta is, hogy képzelet az árusítást. Készítünk egy nagy táblát és ráírjuk, hogy:

„Nyakkendő érkezett, olcsón eladó!” (különböző elképzelései voltak)

Zálíka csak hallgatta, ahogy a férje beleéli magát elképzeléseibe. Ez lesz ám a nagy üzlet! Elkészült a tábla, de egy teljesen új elképzeléssel. Zálíka sejtelmesen mosolygott rajta, mert az ő elképzelése valósult meg. Az volt ráírva nagy nyomtatott betűvel hogy:

NYAKKENDŐ KABHATÓ

Izidor bácsi azon gondolkozott, hogyan kezdje el a nyakkendő árusítását. Az egész telezsákot nem hagyhatja az üzletben, mert csak turkálnának benne, meg az értéke is ugyancsak csökkenne ily módon.

Ekkor gondolt arra, hogy csak egy keveset mutat meg belőle, mondjuk egy tucatot, abból lehet válogatni és nem csömörlik meg a vevő a nagy zsák nyakkendő láttán.

Izidor bácsi a szerszamos ládából keresett két darab 80-as szeget, meg egy kalapácsot. Az egyik szeget beleverte a polc egyik végébe, a másikat egy szekrény oldalába. Egy

erős zsineget kötött az egyik szegre és kifeszítette a másik szeghez. Erre akasztotta fel a nyakkendőket, nem kevesebbet, nem többet egy tucatlal.

Elkészült a tábla!

Meg kellett várni, míg a festék megszárad és másnap reggel már kint is volt az üzlet ajtaja mellett a járdán a falnak támasztva. A tábla kint léte után megszólalt a csengő. A járási főszolgabíró nyitotta az ajtót. Izidor bácsi alázatosan fogadta és köszöntötte.

Az üdvözlések után a főszolgabíró kezdte el a társalgást. „Csak azért jöttem be –mondta-, mert olvastam a táblát az üzlet előtt és láttam, hogy hibásan van megírva. Ugyanis –mondta magyarázóan- nem úgy kell írni, hogy kabható, hanem úgy, hogy kapható.”

Mindketten nézték a táblát és Izidor bácsi hálálkodva köszönte meg (a szíves meglátást) és az észrevételt. Hálálkodott a figyelemfelhívásért, majd hozzátette...

„Igen tisztelt méltóságos Főszolgabíró Úr!

Ha már itt tetszik lenni, szíveskedjen megnézni a nyakkendő kollekciót.”

A főszolgabíró nézegette a nyakkendőket és három darabot kiválasztott belőlük. Kifizette és meglegedetten távozott. Úgy érezte, jól járt a szép nyakkendővel.

Egy negyed óra sem telt el, és a református kántortanító nyitotta meg az üzlet ajtaját...

Szólt a rézcsengő, és Izidor bácsi már ott is állt az ajtóban, és tisztelettel üdvözölte a tanító urat.

„Tessék befáradni!” –szólt, de tanító úr mondta, hogy csak azért nyitotta meg az ajtót, mert a kint lévő táblán hibásan van írva a felirat, mert a nyakkendő nem kabható, hanem kapható.

Izidor bácsi hálásan köszönte, hogy felhívták a figyelmét a hibára. „Ha már itt van, kérem, nézze meg a nyakkendőket és válasszon belőle, ha megtetszik valamelyik!”

Izidor bácsi már az előbb eladott három nyakkendőt pótolta, így a kifeszített zsinagon újból tizenkét darab nyakkendő kínálta magát a vevőnek.

A tanító úrnak tetszetek a nyakkendők. Hármat meg is vett belőle.

„Legyen máskor is szerencsénk!” –búcsúzkodott Izidor bácsi és az ajtó fölött a rézcsengő hangosan csilingelt. Nem sokáig pihenhetett a csengő, mert ahogy elment a tanító úr, a BELSPED fuvarozó Bandi bácsi, aki a saját két muraközi lovával is fuvarozott, nyitotta meg az ajtót. Szaladt is Izidor bácsi most a konyhából, mert Zálíkanak segédkezett valamiben. Nagyon féltette, óvta Zálíkat, és így amiben csak tudott segített neki.

„Szervusz Bandi” –üdvözölte a fuvarozót. Régi jó ismerősök voltak és tegezték is egymást.

„Szervusz” –mondta Bandi bácsi és mindjárt a tárgyra tért.

„Té Izidor! Ki írta meg ezt a táblát, ami ki van téve az ajtó mellé? Nagy hiba van benne, mert nem úgy kell írni, hogy kabható, hanem úgy, hogy kapható.”

„Ó, köszönöm Bandikám, hogy szóltál és vetted a fáradságot, hogy tudasd velem ezt a hibát, de ha már itt vagy, gyere nézd meg a nyakkendőket, vegyél belőle, mert ha

elfogy, már nem lesz” – majd hozzátette: „Biztosan megtetszik valamelyik.”

Már újból tizenkettő nyakkendő volt a kínálat. Vett is belőle mindjárt hármat Bandi bácsi és már megint csak a csengő elhaló hangja jelezte, hogy elment egy vevő. Izidor bácsi azonnal pótolta a három nyakkendőt és újból tizenkét darab volt a kínálat. Beszaladt a konyhába és boldogan mondta Zálíkáknak, hogy „szépen fogy a nyakkendő, már alig van belőle.”

Iréne néni, egy nagyon kedves óvó néni is megnyitotta az ajtót és jó indulattal figyelmeztette, hogy hiba van a kiírásban, amit Izidor bácsi hálásan vett tudomásul, és invitálta be a boltjába az óvó nénit, aki még nem volt ugyan néni, de az óvónő akármilyen fiatal lány is, az óvó néni. Nem volt hiábavaló az invitálás, mert megint elkelt három szép nyakkendő.

Az evangélikus papnak a fia, Turmezei Pali meg a vízmérnök fia, Keresztúri Bandi is nézegette a táblát és úgy döntöttek, szólnak Izidor bácsinak, hogy milyen nagy hiba van az írásban. Szóltak is. Izidor bácsi örült is neki, hogy a tizenegy-tizenkét éves fiúk milyen figyelmesek, és hogy figyelmeztetik a hibára. Mondta is nekik: „Köszönöm szépen, hogy szóltatok, jöjjetek, nézzétek meg a nyakkendőket, és amiért ilyen kedvesek vagytok, kettőt fizettek és egyet ráadásul ajándékba adok.”

Úgy is volt. Keresztúri Bandi megvett két nyakkendőt, de hármat vitt haza. Jól jött neki ez a vétel, mert konfirmandus* jelölt volt, ez évben fog konfirmálni, és a szép fehér ing mellé jól fog jönni a szép nyakkendő. Mondta is Izidor bácsinak, hogy küldi a többi konfirmáló barátját is, hogy ők is vegyenek nyakkendőt.

Izidor bácsi megígérte, nekik is kettő nyakkendő mellé ad egy ajándékot is.

A konfirmandus elemi iskolások szájról-szájra adták tovább a hírt, hogy Izidor bácsinál szép nyakkendőket olcsón lehet vásárolni.

Szólt is a csengő, szinte állandóan csilingelt, mert a fiúk hárman összeadták a két nyakkendő árát és így mind-egyiküknek maradt egy. Keresztúri Bandi kitalálta, adjuk össze hárman négynek az árát és akkor mind-együnknek lesz két nyakkendője. Csilingelt is az ajtó feletti csengő napok óta szinte állandóan. Izidor bácsi nem győzte a kifeszített madzagra pótolni a hiányzó nyakkendőket, hogy meglegyen a tizenkettő.

A nyakkendő meg csak fogyott és fogyott annyira, hogy a végén már nem volt a madzagon csak kilenc, hat, három, aztán egy se.

Kiürült a zsák, üresen maradt a madzag. Izidor bácsi felnyitotta a szerszámosláda fedelét, kivette belőle a harapófogót és kihúzta a szegyet a polc és a szekrény oldalából. A két szegre rátekerde a madzagon, arra gondolt, jó lesz ez még valamire máskor is.

Az üres zsákot szépen összehajtogatta, egy darab madzaggal átkötötte, és betette a szekrény egyik fiókjába, szükség esetén ott majd megtalálja.

Utána bement a konyhába és újságolta Zálíkáknak, üres a zsák.

„Mindet eladtam. Ki kellene írni a táblára, hogy a nyakkendő elfogyott.”

Zálíka abbahagyta a munkáját, ránézett szerető férjére és azt mondta: „Nem írjuk ki, hogy a nyakkendő elfogyott.”

–majd sejtelmesen mosolyogva azt mondta: „Csinálunk egy nagyobb táblát és azt írjuk rá, hogy:

„**EBBEN AZ ÜZLETBEN MINDEN KABHATÓ!**”

Polgár Péter Antal:

A SZERETETNEK FENYŐILLATA VAN

Már két éve jártam kamionosként a világot, de még mindig el-elfogott a honvágy. (S ez azóta, húsz év után se sokat változott...) Azt gondoltam eleinte, hogy idővel elmúlik, de nem: nehéz dolog idegenben, mindenkitől távol boldogulni.

Késő őszt volt, az évszak ontotta a melankóliát. Ez rám is átragadt. Belgrád közelében álltam meg egy út melletti kis, poros parkolóban, s mivel ebédidő volt, ímmel-ámmal, kedvetlenül hozzáláttam a falatozáshoz. Bekapcsoltam a rádiót, megkerestem a hazai adót, s felcsendült a Mátyás templom harangja: delet harangoztak. Kis híján könnybe lábadt a szemem... Váratlanul egy kollégám kanyarodott mellém, Zéman Jani volt. Intett, leállította a motort, átballagott hozzám. Jani már vagy másfél évtizedet töltött a jellegzetes, sárga ponyvás, zöld kabinos autóról ismert cégnél. „Keletezett” általában, a török, az iraki és az iráni pályát járta többnyire, maga mögött tud-

va sok százezer kilométert.

– Szevasz, Tanár úr, hogy ityeg a fityeg? – kérdezte vidáman, miközben beült a kocsimba, a jobb oldalra. Láttam rajtam, hogy sok kedvem nincs a beszélgetéshez.

– Nem megy ez nekem – morogtam az orrom alatt –, legszívesebben visszafordulnék, pedig de messze van ide Aksaray! Hetekig távol lenni? Nem lehet ezt megszokni soha...

– Gondoltam, hogy Törökbe mész, mehetünk együtt egy darabig, én Teheránba tartok. Hej, komám, nem tudod te, mi az a távollét. Két hét múlva itthon leszel megint, és karácsonyig még kettőt lekanyarodhatsz.

Nem villanyozott fel különösebben a felcsillantott jövőkép, Jani viszont folytatta:

– Ismered Pálincás Feri bácsit? Nagy keletes volt az öreg, mielőtt leszállt a kocsiról.

Jól ismertem a Tatát, amíg a garázsszolgálatot nyomtuk, számtalan történetet mondott, tele volt kalanddal. Maga volt a két lábon járó sztori gyűjtemény. Tátott szájjal hallgattuk, pedig nem ő volt az egyetlen bőbeszédű öreg sofőr, de ahogyan ő regélt, az valahogy mégiscsak egyedi

*Konfirmandus: protestáns egyház nagykorúsítási szertartására felkészített személy [szerk.]

volt. Nem volt hatásadás, csak elmondta, amit éppen fontosnak tartott. Soha nem dicsekedett, noha lett volna mivel...

– Miért, mi van vele? – kérdeztem Janit, inkább csak illemből, mint kíváncsiságból.

– Semmi különös, ott lebzsel a garázsban most is, valamelyik nap ő hozta ki nekem a technikát. Szóval, a távollét meg a magány kapcsán jutott eszembe a Tata. Nagyon rendes ember, el kell, hogy mondjam, nála bevalóbb figurával nem találkoztam még a cégnél. Hogy miért mondom ezt? Mindjárt kiderül.

Lehet, hogy hallottál róla, a HC-nél én tartom az egyhuzamban kint töltött idő rekordját. Éppen tíz éve volt, így, ősszel, s ugyanígy egy iráni fuvarba mentem. Átütöttem a török kétezret, leadtam az uzun Marlborót a rendőröknek, ahogy illik, szóval Bazargánig nem volt semmi gáz, de ott megállt számomra az idő. Agáék kiléptettek, a perzsa viszont nem engedett be. A megrendelő nem fizette ki a vámkauciót, így aztán senki sehova. Na, mondom, ez az Jani, most aztán elkempingezhetsz itt két-három napig, mire ezek rendezik a sarat, és meglódulhatsz.

Jobb híján leparkoltam a két határ között, főzőskéztem, olvastam, és úgy félnaponta mentem a Nadjafihoz, a expedícióba*, de ő csak vigyorgott, a vállát vonogatta, nem intézett semmit. A harmadik-negyedik napon kezdtem elunni a dolgot, a szembejövőkkel üzentem a vezénylőmnek. Telefonáltam volna, de nem lehetett. Nem ragozom a dolgot, a kempingezés igen hosszúúra sikeredett. Kilencvenhárom napig voltam ott! Kerek három hónapot töltöttem a senki földjén, a kies Dogubajazid és Bazargán között. Meg voltam győződve róla, hogy engem autóstól leírtak már a veszteséglistán.

A határkaró és a jobbos visszapillantó között kifeszítettem egy madzagot, ez lett a szárítókötél. A jövő-menő srácok hol krumplit, hol konzerveket, hol mosószeret, meg nem túl friss újságokat, és néha lóvét adtak; kicsit vigasztalgtattak, átöntöttek egy-egy kanna mazotot**, hogy járathassam a motort, s poroltak tovább.

Aztán egyszer csak megjelent az öreg Pálincás is, jól eldumáltunk, igyekezett tartani a lelket bennem, nem sok sikerrel. Messzire ment, valahova le, Korramsaht mellé. Vagy két hét múlva jött vissza, nyers bőrral rakottan. December második fele volt már, néhány nap volt vissza karácsonyig. Feri bátyó kipakolta az összes fölös kajáját, szinte mindenét, amije csak volt, elkészönt, aztán hajnalban elindult haza. Olyan egyedül éreztem magam, mint még soha. Ha azt mondom neked, hogy sírhatnék volt, nem mondom semmit. December 24-én este befüggönyöztem, elővettem a maradék rakimat, töltöttem magamba, ahogy illik, és fenemód sajnáltam magam. Persze, kit érdekelt ez? Korom sötét volt, amikor diszkréten kopogtak az ajtón. Elhúztam a firhangot,*** kinéztem. Az öreg volt, aprócska, illatos fenyőággal a kezében! (Hogy honnan szerezte abban a pusztaságban, elképzelni se tudom.) Három napja ment el, s most itt van újra? Nem hittem a szememnek! Lejattolt a török határőröknek, s beballagott hozzám. A Tata tudta, mit érek, s megtette, amit ezer sofőrből talán egy se tett volna meg, kivéve őt: valahol Erzurumnál, fönt, a hegyekben meggondolta magát, s visszafordult! Arra gondolt, úgyse érne haza, háromezer kilométert nem tud megenni a táltossal, akkor inkább a gyerekekkel – így hívott engem – tölti ezt az estét. Nem szégyeltem, elsírtam magam. Szébb karácsonyom sok volt, de ilyen emlékezetes azóta se. Na, ha megkajáltál, indulunk?

Schnierer Kitti

ŐSZÜLŐ KARÁCSONY

Sötét szobában halvány fény gyúl hirtelen,
Szeretet ébred fel fáradt szívemben.
Karácsonyfa előtttem, fényképek az asztalon,
Emlékek itt legbelül, s én hagyom.
Hagyom előjönni emlékeim könnyeit,
Egyedül, s hó szállingózik odakint.
Csak nézem, hogy kislalumba fények gyúlnak,
Felettem az évek egyre csak múlnak.
Régen, még gyermekként, ajándékokkal kezemben,
Minden más volt, s most könny gyúlik a szemembe.
Örömkönniek szorítják torkom,
Emlékek hada ostromoz folyton.
Legszebb karácsony ez a mai,
Színesek lettek a szürke ház falai.
Gyenge fényel ég a gyertya lángja,
S világra terül a szeretet fátyla.

Schnierer Kitti

CSALÁDBAN

Csillag ragyog a telihold felett,
Érződik a levegőben a szeretet.
Hópehely tapad az ablakra,
Bejgli kerül az asztalra.
Karácsonyfa ragyog, csillog a tetején,
Szomorú szívekben feltámad a remény.
A család együtt, hisz ez a szeretet ünnepe,
Ma mindenkihez ellátogat a karácsony szelleme.
Kezek a kézben, mosoly az arcokon,
Kisgyermek játszik a hintalovon.
De megy az idő, álmosak a szemek,
Az erdő mélyén róka család szendereg.

*Spedíció: lat. szállítás, továbbítás[szerk.]

**Mazot: gázolaj [szerk.]

***Firhang: függöny [szerk.]

*Radolfi Adél**ADOK EGY SZELETET AZ ÉLETEMBŐL*

Adok egy szeletet az életemből
Neked, kedves Embertársam.
Adok egy szeletet a lelkemből,
Hogy szívemet szívedbe beássam.

Minden szavadat figyelem, ha beszélsz,
Hallgatlak, kedves Embertársam.
Tisztelettel tekintek Rád,
Hogy szívemet a szeretetedbe bemártsam.

Áldozok egy szeletet a kényelemből
Neked, kedves Embertársam.
Részesítek Téged hűségemből,
S viselem magam példásan.

Ha tévedtem – kérlek – bocsáss meg
Nekem, kedves Embertársam.
Mutass példát nemes tettel s én igyekszem,
Hogy hibáimat őszintén belássam.

Adok egy szeletet az életemből,
Adjál Te is, Embertársam.
Ha szeretlek – szeress Te is,
S ne engedd, hogy bevárjam.

*Radolfi Adél**NEM JÓ EGYEDÜL*

Ha nem vagy velem
Szárzabb a föld is, ha kiszáradt,
Hervadtabb a rózsza is, ha elbágyadt.
Esősebb az ősz is, ami esős,
Szürkébb az ég is, ha felhős.
Tikkasztóbb a nyár is, ha hőség van,
Fagyosabb a hideg is nélküled, ha télidő van.
Nem színes a szivárvány nélküled,
Nem kerek a világ, csak teveled.
Nélküled a gombák is lassabban nőnek,
S nincsen illata a tavaszi esőnek.
Zamatos almának fanyar az íze,
Savanyú a szőlő, hiába van méze.
Nélküled az álmaim lidércessé válnak,
Ha nem vagy énvelem, mindig Téged várlak.
Éhes kis fiókák, csipogó csőrökkel,
Türelmetlen tátogással eleségre vágnak.
Szívem, lelkem melegeivel –
Én csak Téged várlak.

Várom, hogy jöjj, várom a pirkadást –
Sötét éjszakáimra derűs hajnalhasadást.
Várom, hogy megérkezz, szív-kapum kitéárom –
És együtt nézünk naplementét a kitégult határon.

*Klein Magda**VARÁZSSZEM AZ ÉJSZAKÁBAN...*

Jó a friss móri hagyományokat is folytatni, a Magyar Kultúra Napján immár 2. éve, hogy hajnalig tartott a könyvtárunkban az író, költő, felolvasó–est, ének, zene, alkotás... a móri amatőr költők, írók, képzőművészek segítségével...

De mi is történt a 2008. év júniusában a Múzeumok éjszakáján, Móron a Lamberg kastély 18-as termében...

Este 20 óra, könyvekkel és a Móri Kristály újságszámaival megterített asztalok finom teával, és első vendég Udvardi János irodalomkritikus a maga komoly, értéket szerető elveivel, majd Czahesz Gábor képviselő úr figyelt oda a legfrissebb móri irodalmi értékeinkre.

21 óra is elmúlt, sehol senki... aztán lazán megérkezett a móri amatőr művészek üdvöskéje,... csak úgy a sötétből, hátán a gitárral, egyszerű, de nagyszerű Tényi Sándorné, Helga.

Hangosan örültem a sok-sok száz, kastélyba jövő vendégeinknek, de lehűlt minden kedélyem, hogy a 18-as terem, mely szerintem sem babéroknak teremt – nem hozott vendégeket 21 óráig?!

De mit nem tett a csoda, Helga a gitárral, egyszerű és gyönyörű énekhanggal, igazi műsorprogrammal hívta az érdeklődőket...

Mit nem hoz a sors?! Jöttek a fiatalok hangra, zenére érzékeny fülűek, családok, újra családok (... figyelj a Helgára és a zenéjére... ne hagyjátok ki! –terjedt a hír)

S lám-lám jöttek hozzánk is az emberek, sokan, lassan hajnal kettő óra, Babos Klára és Tényi Tamás verseit énekeljük többen...

Nem csak amatőrök, hanem, akik csak úgy spontán néztek be és ragadtak itt...

S nem csak amatőröktől hallottunk verseket megzenésítve, énekeltünk Wass Albert verseket, de mindig visszatértünk amatőrjeink műveihez.

Hiszen tessenek róla tudni, remekül megzenésítve és előadva hozta nekünk Helga a csodát. Ritka „Mívesként” képes „Ő” művészi értékkel, történetekkel meglepni, immár sokadszor a móriakat.

Két kislány a Vasarely kiállításon átsietve, visszaléptek a híres musical slágereket hallva, kérdőn – talán rossz az idő, hogy bent lesz a koncert...?

Ja, kislány- nevetett a varázsszem „Helga”, süt a nap este is... ez a boldogság... most éjjel is!!

Kedves Móriak ez így igaz, csak találni kell hozzá egy gyöngyszemet!

Tényi Tamás

ÁLLATI ÖSZTÖN

Kondul a harang, üvölt a sakál
 Őrjöng a késett varjú: kár, kár, kár.
 Kár, de mekkora kiált a kín
 Csak az örök forrás kút a kiút.

Toporogsz, a lelked a semmibe lebeg,
 Bánatodban a kecske átkot zúg: mek, mek,
 mek
 Egy fekete macska az öledbe simul,
 Reszketve dorombol, tekintete üldöz
 konokul
 Semmi vagy a semmi közepén egy poratka
 Melletted egy kutya bünt ugatva: va, va,
 va.

Kígyó lettél saját életed
 árnyparadicsomában,
 A tudásfán léted a kétség kukacos almája.
 Mint utolsó mentsvár fintorral harapsz
 belé,
 A sátán majma kárörvendve regél: egyél,
 egyél, egyél!

Ulrich Éva

KISFIAMHOZ

Mikor bennem éltél,
 Nagyon boldog voltam,
 Mikor megszületted,
 Örömben sírtam.

Mikor megláttam arcodat,
 Megsimogattam,
 S akkor elmúlt nekem
 Minden fájdalom.

Ha rám néztél,
 Szemed mosolygott,
 S a drága kis szíved
 Felém ragyogott.

Megszületted,
 Itt vagy már nekem,
 Hisz terád vártam mindig,
 Egész életemben.

Egy élet kezdődött,
 Mi csupa boldogság,
 Az én szívem, míg élek,
 Mindig vigyáz rád.

Kertész Pálné

HAVAZÁS

Szalad a hókotró
 tolja a nagy havat,
 járhatóvá teszi
 a süppedő utakat.

Még égnek a lámpák,
 fényben csillogó csipke
 takarja a hajnalt
 fehér tisztességbe.

Friss csípős levegő
 ünnepélyes mély csend,
 mint patyolat lepedő
 feszül fejünk felett.

Halványul korom, füst,
 fekete félelem,
 csendes havazásban
 a hitet dédelgetem:

hogy szép ez a világ
 áldott tavasz is lesz,
 bátran bizakodva
 küzdeni jó, érdemes.

Udvardi János

OLASZORSZÁGI JEGYZETEK

Itália!

Sokak szerint a világ legszebb országa. Minden megtalálható benne, ami szemnek, szájnak, s léleknek ingere. A természet pazar bőséggel kínálja a látványosságokat: az azúrkék tengert, a finomfövenyű strandokat, a zöldellő szigeteket, az égbenyúló hegyeket, a bővizű tavakat, ahol szíven ütötte Goethét a mediterrán táj szépsége. Varázslatos kultúra szökkent szárba ezen az édeni tájon, már maga a klasszikus, nemes csengésű, dallamos olasz nyelv is egyetlen hatalmas műalkotás. Minden művészeti ág tökélyre fejlődött az elmúlt kétezer év alatt, gondoljunk csak az olasz városok építészeti csodáira, Leonardóra, Michelangelóra, a „bel canto”-ra, Verdi operáira. Nem kevésbé csúcsmínőségű az olasz pizza, a kávé, vagy a fagylalt, a pármái sonka, a chianti* vagy a keménysajt. Az emberiség eme kincstára csupán félnapnyi járőföldre esik tőlünk. A legendás, történelmi metropoliszokon: Rómán, Firenzen vagy Velencén kívül is mindenütt a kultúra, a szépség ígézetében bolyonghat az utazó. Észak-Olaszország, Padánia, Lombardiától, Venetón keresztül Toscanáig ma Európa egyik legvirágzóbb vidéke. Az adriai partokon né-

hány évtized alatt üdülővárosok sokasága nőtt ki a földből. Caorle például egymagában 9 kilométernyi beépített tengerparti nyaralóövezettel dicsekedhet, ahol tavasztól őszig nyüzsgő, nagyvárosias, éjszakába nyúló mediterrán élet zajlik. Egymást érik a szállodák, apartman házak, üzletek, éttermek, fagylaltozók.

Észak-Olaszországban mindenütt gondosan megművelt földeket láthatunk, az egész Pó-síkságot behálózza az öntözőcsatorna-rendszer, buja szőlők és gyümölcsösök, telepített erdők és gabonaföldek váltakoznak. Falvak valójában nincsenek is, a földbirtokokat majorságokból művelik, tehát szinte mindenki városlakó polgárnak számít. Az életöröm, az energia, az egészség jelei vannak többségben: az utcákon rengeteg a gyerekkeszi, tilos a dohányzás és a kerékpár az első számú közlekedési eszköz, az emberek láthatólag jólöltözöttek, derűsek, nincsenek elhízva.

Véence!

A világ legkülönösebb városa, amelynek megismeréséhez persze nem elég egy félnapos kirándulás. A legképtelenebb helyre, nehezen megközelíthető lagúnák közé, cölöpökre építettek a barbárok elől menekülő venétek a középkortól kezdve, és a tengeri kereskedelemről virágoztatták fel városállamukat. Varázsa talán egy kissé megkopott, de a hatása alól ma sem vonhatja ki magát

*Chianti: borfajta [szerk.]

senki. A természetén és az emberi gyarlóságon úrrá levő művészetteremtő embernek, és egyúttal a civilizáció törékenységének, fenyegetettségének is a jelképe ez a város, amely iszonyatos gondokkal küszködik: rossz a klímája, zsúfolt a beépítése, épületeinek nagy része leromlott állapotban tengődik, és szinte az egész város süllyed, vihar és dagály esetén a tengervíz nagy területeket is elönthet. A Szent Márk teret, a kikötő környékét és néhány központi részt leszámítva omladozó falú épületekkel szegélyezett sikátorok és csatornák labirintusa a város.

Néhány szűk utcán szinte állandóan özönlik a turistaáradat, hiszen a városnak belőlük kell megélnie. A száznál is több templom, a számtalan palota és a több ezer lakóépület felújítása azonban csak az egész emberiség összefogásával lehetséges.

Ferrara!

Az ideális, ma is élhető reneszánsz városok egyik legszebb példája. Itt minden emberléptékű, minden az embert szolgálta már kiépülése idején, a 15-16. században is. Több kilométer hosszú, ma is épségben álló falak övezik a várost, melynek épületei, palotái, lakóházai és templomai, a hatalmas Estense várkastély is téglából épültek, és még 500-600 év elmúltával, vakolatlanul is nagyon jó állapotban vannak. Az épületek utcai homlokzatmagassága egységes, és sok-sok park övezi a lakónegyedeket. Megható és példamutató az olaszok művészet iránti tisztelete és stílusérzéke: A történelmi városokban szinte egyáltalán nem engednek modernista vagy igénytelen épületeket emelni, még a városfalakon kívüli újabb házak is alkalmazkodnak a régiekhez, mind stílusukban, mind anyagukban. Panelházakkal egyetlen észak-olaszországi tartományban sem találkoztam.

Ravenna!

Ez az a város, ahol Rómát temették az V. században, és ahol még utolsót lobbant a bizánci hatás alá kerülő késő-római művészet. Csak itt maradtak meg eredeti állapotban az 1500 éves templomok és a lélegzetelállító szépségű mozaikok. A San Vitale székesegyház vagy Galla Placida császárné mauzóleumának mozaikjait csodálva az ember elgondolkodhat az évezredek üzenetén: mindig új birodalmak támadnak, de egy idő után lehanyatlanak, mindig új politikusok jönnek és elbuknak, de csak az emberi alkotások maradandóak, ezek adnak erőt az utódoknak ahhoz, hogy továbbvigyék a civilizációt, hogy tartalmat adjanak az életnek.

A nagy költő, Dante ravennai síremléke előtt állva tudatosult bennem az alkotóerő, a bátorság, az emberi öntudat, a humanizmus alap gondolata, amikor egyszerre csak megszólaltak a lelkemben Odüsszeusz szavai az Isteni Színjátékból, amint egy hajótörés után az elcsüggedt embereket akarja felrázni:

„Gondoljatok az emberi erőre!

Nem születtetek tengeni, mint az állat,

Hanem küzdeni és menni bátran előre!”

A kulcsszó itt az: ERŐ, olaszul FORZA.

Talán nem véletlen, hogy az olaszok a magyar hajrá-ki-jezés megfelelőjeként ezzel a szóval bíztatják, lelkesítik egymást. A magyar nép egyik hagyományos köszöntése így hangzik: ERŐT, EGÉSZSÉGET!

A jóakarató, dolgozó, alkotó, józan paraszti észjárású emberek lelkialkata a világ minden részén hasonló, ezért, ha megismerik egymást, szót tudnak érteni, és össze tudnak fogni az emberiség sorskérdéseinek megoldására.

A mai Magyarország pedig, amelyet a XX. században megcsönkítettak, kiraboltak, és azóta is folyamatosan gyengítene, amely egyre inkább a balkanizálódás útjára sodródik, tanulságért, példáért, ihletért többek között Itáliára tekinthetne, amely a görög - római - keresztény kultúra egyik megalkotója, egyenesági örököse és továbbvivője.

Egyetlen népnek sem kell azonban kisebbségi érzésbe süllyednie, hiszen a civilizáció az egész emberiség közös műve, amelynek megalkotásában mindegyikük részt vehet. A fejlődés fő árama ugyan, úgy tűnik, minden korban meghatározott volt, de ebbe a múltban már a mi elődeink is beletartoztak. Az európai civilizáció felépítésében a középkor-ázsiai eredetű magyarságnak, a hunoknak és többi rokonnépnek is része volt. Ősi kultúránk, amely mostanában bűvópataként rejtőzik, a jövőben is bizonyosan újra képessé tehet bennünket arra, hogy mi is az élvonalba kerüljünk.

Kállai László

PUBLIMISZTIKA

Dolgoznak ők is, nem vitás,
Súlyos, rengő oszlopi közt
Léirni e szót: igazság.

Mindennapos gyakorlat teszi
Élet terhére, végzetes mérték,
A lélekben nyomot hagyott.

Borítékot, ha nyit a végén
Többre, még sem tellett,
Ám, gyűlölethez épp' elég.

Csapszékben fogant diverzió
A másnap elé siet serényen,
Füstköd mögött jövő lebeg?

Széllal szemben lehetetlen:
Új gondolatra csilingelő pohár,
Maradok hú eszmehuszar.

Tényi Tilda

KARÁCSONYI KÖSZÖNET

Ma van Jézus születésének napja,
a család egymás ajándékát kapja-adja.
Csak én állok egyedül üres kézzel,
de a szívemben a szeretet fészkel.
...Semmi ajándék sincsen nálam,
de azért megszólal a szájam...
Elmondja, hogy mennyire szeret,
s hogy olyan vagyok, mint egy gyermek:
Szeretettel teli és őszinte,
a szívem volt az, mi ezt megőrizte.
Köszönöm Istenem, hogy lehet családom,
s hogy Te vagy a legjobb barátom!
Köszönöm, hogy mindig szerethetlek,
s hogy megszülehettem, mint Te gyermek.
...Karácsony este van ma,
együtt a család, csillog a fa.
Együtt ünneplünk egyszerűen, békén
és hálát adunk mindezért a végén.

Kovácsné Babos Klára

EGYENSÚLY

Keresem a biztonságot, sehol sem találok,
Keresem, és sehol nincsen, se közel, se távol.

Szürke napok árnyéka nő, rázuhan a mára,
Összetör, ha nem vigyázok, ha nincs bennem hála.

Hálakövem a zsebemben, meg kell szorítanom,
Apró kavics nagy erőt ad, ha gondom nagyon nyom.

Hinni kell az égben, földben, hinni kell a hitben,
Hinni kell, hogy a világban minden helyrezökken.

Egyensúly lesz a kék égben, egyensúly a földben,
A jó erőt képviselők lesznek egyre többen.

Kertész Pálné

ÍGY JÓ!

Így jó! Mindenki ellátja a dolgát,
forrón lüktet a városi élet,
nap mint nap érzem lázas pulzusát.
Rohan a hivatalnok, az ügyfél,
vállalkozó, a tanár és diák,
autók futnak, sürget az idő,
uszoda épül, kész a lovarda. –
Mint hulló csillag, rohan a jövő.

Így jó! Mindenki ellátja dolgát,
a karmester határokon túlra
vezényeli fűvószekenkarát,
földeken zöldül szép zsenge búza,
három műszakban zúgnak a gépek,
árura várva kamion zörög.
Verejték, siker ikertestvérek:
egyik múlandó, a másik örök.

Tényi Tamás

NE FEJTS MEG!

Kávém ízes tengerén,
Ott voltál tejszínhab gyanánt.
Hópadból, jeges lába lettél
Robbantva mennyei lakomám.
Magakellettő természeti jelenség,
Postagalambom ádáz gyilkosa.
Ingáztam a gyönyör hét csodája között,
Most a pokol hét bugyrának virágát szagolom.
Ó oltalom szélsőérték bálvány hordozója,
Aknázd emlékeim szívzsákjait!
Hagyd az élenyt felém áramolni,
S én az leszek kinek születtem.
De ne kérdezz mi az,
Mert képlettem nincsen rá.
Életem integrált vonásai,
Nem képezik izgatót vágyait.

MÓRI ALKOTÓTÁRSAINKRÓL

APOLCZER JÓZSEF

1956-ban születtem Mórton. Egy vendéglátóipari szakközép,- majd főiskola után cseppentem bele az élet megismerésének rögs és szép útjaiba. Számomra, mint egy napsugárra vágó virágnak, oly fontos volt minden szó, minden kapcsolat, minden érzélem. Én csak mesélni szeretnék, meglátják, megéri meghallgatni.

LEPSÉNYI BÁLINT

Mórton születtem, nagyon közel állnak szívemhez a forradalmi és a szerelmes versek. Magam inkább elmondani szoktam őket, szavaltam már különböző rendezvényeken, de néha írok is egyet-egyét.

T. NAGY MÓNIKA

„örökké úton”. A változatosság és az élet szeretete jelenik meg a Balinkán élő festőnő alkotásaiban. 2007-ben meghívást kapott a Nánai Nemzetközi Alkotótáborba, tagja a Cserhát Művészkörnek és a Bakony Galéria művészeti vezetője.

TÓTH RÉKA

Balinkán élő fiatal képzőművész. Rajzol, fest és sokféle művészeti technikát tanul, nyaranta művészeti táborokban és édesanyja festőműhelyében. Ígéretes tehetség.

UDVARDY BÉLÁNÉ

Mórton születtem. Az alkotás iránti vágy már gyermekkoromtól megmutatkozott. Rajzolás, varrás mellett a kézimunkázás szinte minden fajtája érdekelt. A festmények készítése egy éve lépett az életembe, de annál intenzívebben. Legjobban a realista-és impresszionista stílus hatott rám. Olajtechnikát alkalmazom.

TÉNYI TILDA

Móri születésű fiatal író, akinek érdeklődése a művészet, a zene és irodalom szinte minden ágára kiterjed. A győri Prohászka Közoktatási Központ végzős hallgatója, aki vers és prózaírás iránti érzékenységét már a kötelező olvasmányok átírásával, versbefoglalásával is csillogtatta.

Régebbi alkotótársak életrajza a korábbi lapszámokban olvashatók!

2008. évi leányfalui országos vándorgyűlésen 6 móri alkotó kapott irodalmi, ill. művészeti díjat:

Gergyé László, Kertész Pálné, Klein Magda, Kovácsné Babos Klára, Tényi Tamás, Ulrich Éva.

Gratulálunk minden díjazottnak.

Helyreigazítás: előző számunkban helytelenül jelent meg Kocsa Gábor novellájának címe, helyesen: „Ifjúkorom szép emléke”

Az „Alkotó Képzőművészek és Írók Országos Szövetsége” elnöksége változott. Megbízott elnök: Pécsi Éva A rendezvények új helye: Budapest Fővárosi Önkormányzat Hungária Általános Iskolája és Kollégiuma, 1192 Bp. Hungária u. 36. Találkozó minden hónap harmadik szombaton 11 órakor.

Írásokat a következő címre lehet küldeni: Szetykó Judit 1144 Bp. Csertő park 2/a IV/43 tel.:1 364 1546

Az AKIOSZ elnöksége köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik munkájukkal és adományukkal segítik működésünket!

IMPRESSZUM:

MÓRI REGIONÁLIS CSOPORT MÓRI KRISTÁLY

Főszerkesztő: Klein Magda – 8060 Mór, Szent István tér 5.

Tel/Fax: 06/22/407-138, 06/22/407-255 Mobil: 06/30/634-3704

E-mail: kleinmagda@gmail.com, vkocsismarika@gmail.com, konyvtar@lambergekastely.hu

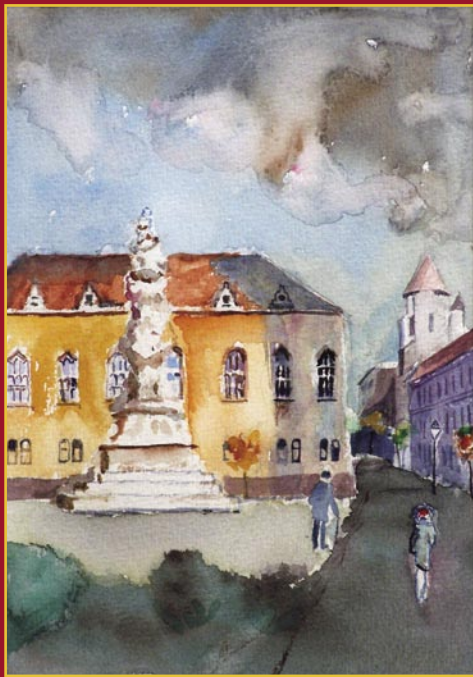
Kiadó: Klein Magda – 8060 Mór, Szent István tér 5.

Szerkesztők: Bánkuti Katalin, Fazekas Judit, Kovácsné Babos Klára, Tényi Sándorné, Vargáné Kocsis Mária

E szám fotóit Hrubos Zsolt készítette.

Nyomdai előkészítés, tipográfia: Ezerszó Reklám és Média Stúdió – www.ezerszo.hu

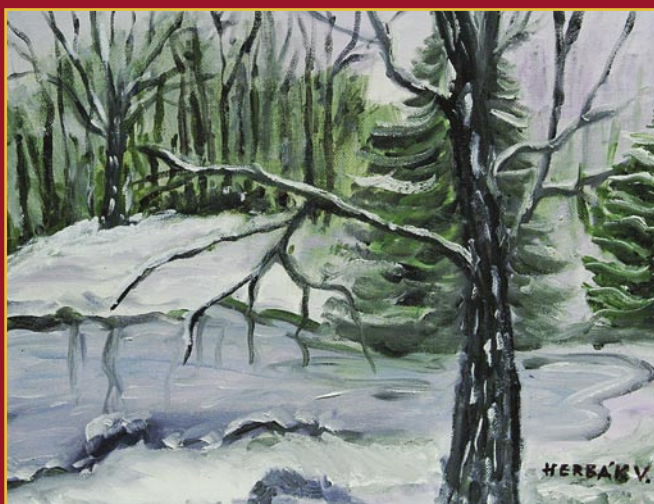
Ez a szám a Móri Közművelődési Közalapítvány támogatásával jött létre.

Gergye László /Szentháromság tér/

Berta Mária /Szalma díszek/

Herbákné Sipos Valéria /Téli tájkép/

Biróczki Ibolya /Maridzsi is + Mandalák/

T. Nagy Mónika /Vadettető/

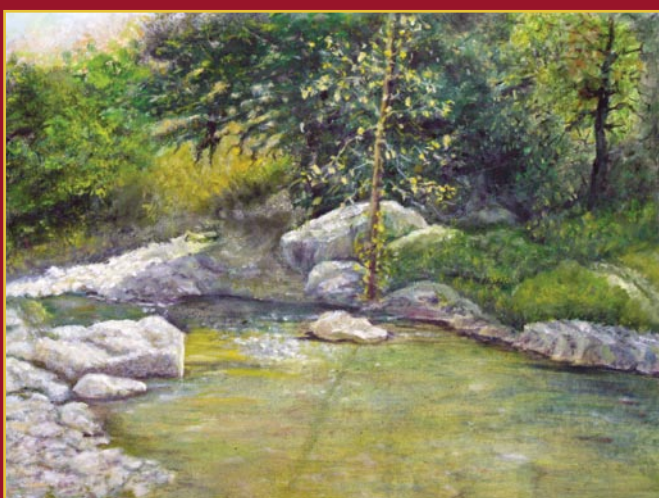
Simon Edit /Pihenő nő/

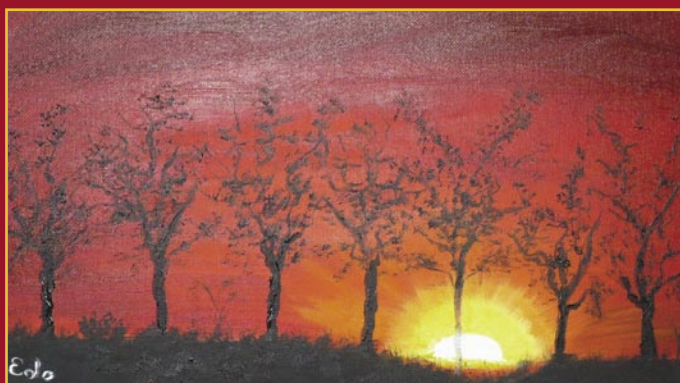
Tóth Réka /Apokalipszis/

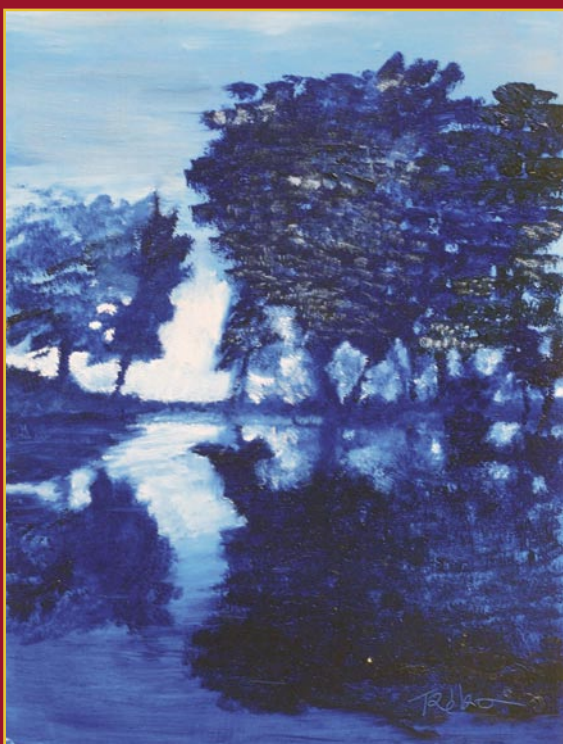
Udvardy Béláné /Aratás után/

Udvardy Béláné /Szikla-tó/

Simon Edit /Naplemente/

Tóth Réka /Éjszaka/

T. Nagy Mónika /Idős kor/